

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové, soudkyně JUDr. Jany Kábrtové a soudce Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce: **Středisko ekologické výchovy a etiky Rýchory – SEVER, Brontosaurus, Krkonoše**, se sídlem Horská 175, Horní Maršov, zastoupené Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem se sídlem U Svitavy 1077/2, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. září 2015, č. j. 1441616/15/2713-00540-607694,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora identifikovaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu žalobce, ve výši 3 569 608 Kč.

I. Obsah žalobních námitek

Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné, vydané v rozporu s právními předpisy, přičemž jeho vydáním a předchozím procesním postupem byla porušena práva v neprospěch žalobce.

Žalobce v žalobě označuje za nespornou existenci vykonatelných rozhodnutí ze dne 25. 9. 2012, s celkovou výší nedoplatku 3 499 616 Kč. Za účelem zajištění těchto nedoplatků bylo žalovaným zřízeno zástavní právo na nemovitosti žalobce, které násobně přesahuje hodnotu zajištěných pohledávek žalovaného. Tímto způsobem značně žalovaný omezuje žalobce v dispozici svým majetkem, čímž mu současně brání v případné dobrovolné úhradě vykonatelných pohledávek. Žalobce je v důsledku nařízené daňové exekuce příkázáním pohledávky z jeho účtu navíc oprávněn nakládat pouze s omezenou částí vlastních prostředků určených na vlastní provoz žalobce (neziskové organizace). Žalobce má však na svých účtech i další finanční prostředky, kdy se nejedná o finanční prostředky žalobce, nýbrž o prostředky z probíhajících dotačních programů (např. prostředky státního rozpočtu). Tento stav je dle žalobce žalovanému dobře znám, a proto si je žalovaný velmi dobře vědom i toho, že zvoleným způsobem exekuce musí dojít k uspokojení více než dostatečně zajištěných pohledávek žalovaného, ale současně také k odčerpání dotačních prostředků, které nejsou finančními prostředky žalobce. To má za následek další porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce. Žalovaný si tak dle žalobce musel být dobře vědom, že napadeným rozhodnutím pouze řetězí další pohledávky za žalobcem, a tedy musel být alespoň srozuměn s tím, že žalobci zvoleným způsobem exekuce způsobuje další škodu. V tomto jednání žalovaného pak žalobce spatřuje porušení § 5 odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a tím i čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, svědčící o podjatosti žalovaného vůči žalobci, kterou žalovaný namítal již v průběhu nalézacího řízení. Přesto o ní nebylo dle ust. § 77 odst. 4 a 5 daňového řádu rozhodnuto. Za evidentní zneužití práva v neprospěch žalobce pak považuje to, že žalovaný přistoupil k daňové exekuci přes existující zajištění pohledávek a bez předchozí součinnosti s žalobcem – upozornění žalobce. Jako příklad uvádí výzvy k úhradě odvodů, vyvolání jednání. S ohledem na shora uvedené považuje žalobce zvolenou formu exekuce za duplicitní.

Další námitkou žalobce je vada řízení spočívající právě v nedostatku kompetence žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí (exekučního příkazu). Žalovaný v souvislosti se shora popsaným porušením ust. § 77 odst. 3 daňového řádu (absence rozhodnutí o námitce podjatosti žalovaného) ve své žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno subjektem, který byl ze zákona z rozhodování vyloučen, neboť tento byl ve věci oprávněn provést jen neodkladné úkony, kterým rozhodnutí o exekuci, ani jemu předcházející rozhodnutí o dani, není. Žalobce má proto za to, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí žalovaný porušil nejen § 5 odst. 1 daňového řádu, ale i čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce i v porušení ust. § 102 daňového řádu, neboť napadené rozhodnutí neobsahuje zákonem předepsané náležitosti. Pouhé konstatování žalovaného, že: *“Uvedený dlužník nezaplatil ke dni 11. 9. 2015 shora uvedenému správci daně vykonatelné nedoplatky uvedené ve výroku tohoto rozhodnutí v zákonné lhůtě”*, je nedostatečné a nesplňuje podmínky odůvodnění § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu. Žalobce poukazuje na absenci skutečností, které má žalovaný za prokázané, uvedení úvah, kterými se při hodnocení důkazů řídil, stejně tak i důkazů, o které opřel svá skutková zjištění a posouzení věci žalovaným po právní stránce.

Porušení § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu spolu s porušením § 175 odst. 2 téhož zákona shledává žalobce jednání žalovaného, kdy žalovaný nedodržel svoji povinnost a před zahájením exekuce nevyzval žalobce k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě. Povinnost žalovaného vyzvat daňový subjekt (v tomto případě žalobce) k tomu, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, lze dle žalobce jednoznačně dovodit s odkazem na ustanovení § 5 odst. 3 ve spojení s § 153 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný tak svým postupem nijak nešetřil práva a právem chráněné zájmy žalobce, daňového subjektu, a nepoužíval jen takové prostředky, které ho nejméně zatěžují. Postup žalovaného – dostatečné zajištění pohledávky zástavním právem ve spojení s daňovou exekucí - měl za následek jednak zvýšení nákladů žalobce o 2 % (cca 70 000 Kč), jednak další porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce spočívající v použití účelově vázaných prostředků státního rozpočtu, které byly uloženy na exekuovaném účtu žalobce. Pokud by byl žalobce řádně upozorněn – vyzván k dobrovolné úhradě vykonatelných nedoplatků - jistě by alespoň část bezodkladně uhradil a o zbytku by vedl jednání za účelem posečkání nebo povolení splátek ve smyslu § 156 a násl. daňového řádu.

II. Obsah žalobou napadeného rozhodnutí

Exekuční příkaz ze dne 11. 9. 2015, č.j. 1441616/15/2713-00540-607694 na přikázání pohledávky z účtu, který byl vydán pro vymození nedoplatku ve výši 3 499 616 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 69 992 Kč. Exekučním titulem pro jeho vydání byl vykonatelný výkaz nedoplatků (odvody za porušení rozpočtové kázně) č.j. 1441617/15/2713-00540-607694, sestavený ke dni 11. 9. 2015. Splatnost nedoplatků nastala dne 30. 7. 2013.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zajištění pohledávky zástavním právem (zajišťovací institut) nebrání nařízení a provedení daňové exekuce bezprostředně směřující k uspokojení pohledávky. Ve výši zákonného zániku daňové exekuce dochází současně k omezení zástavního práva. Zřízením zástavního práva žalovaný pouze zajistil nedoplatek majetkem žalobce (dlužníka). Zatížení majetku žalobce zástavním právem žalobci nijak nebrání v jeho dalším užívání ani v prodeji, nijak žalobci neznemožňuje s ním disponovat. K úhradě nedoplatku by vedlo až případné nařízení exekuce prodejem zastavené nemovité věci, ke kterému však žalovaný s ohledem právě na ust. § 5 odst. 3 daňového řádu nepřistoupil a zvolil jiný způsob daňové exekuce – přikázání pohledávky z účtu. K vymození nedoplatku mohl

žalovaný zvolit buď daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb (dle § 190 daňového řádu) nebo daňovou exekuci prodejem nemovitých věcí (dle § 218 a násl. daňového řádu). Vzhledem k výši nedoplatku a předpokládané hodnotě nemovitého majetku žalobce zvolil žalovaný daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu, která žalobce zatíží méně než prodej nemovitého majetku. Jednal tak zcela v souladu s ustanovením § 5 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že k nařízení daňové exekuce přistoupil po více než dvou letech od zřízení zástavního práva k majetku žalobce, kdy ani po takto dlouhé době nebyl nedoplatek uhrazen, a to ani zčásti.

K tvrzení žalobce, že exekucí byly postiženy účelově vázané prostředky nepodléhající exekuci, žalovaný uvádí, že žalobce toto nijak neprokázal. Ani poddlužník, kterému jsou exekučním příkazem ukládány podmínky nakládání s předmětným majetkem, nepodal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalobce podal po uplynutí zákonné lhůty k uplatnění námitky dle § 159 daňového řádu dne 23. 10. 2015 proti napadenému rozhodnutí námitku. Řízení o ní bylo z důvodu promeškání lhůty zastaveno rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č.j. 1600493/15/2713-00540-607694. Podáním ze dne 10. 11. 2015 požádal žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav. Žalovaný neshledal důvody pro navrácení lhůty za natolik závažné, proto rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015, č.j. 1714873/15/2713-00540-607694, žádost žalobce o navrácení lhůty zamítl.

Žalobce nikdy nenamítal podjatost některého z pracovníků vymáhacího oddělení. Jak sám v žalobě uvádí, bylo to v průběhu nalézacího řízení, kdy vznesl námitku podjatosti vůči konkrétním pracovníkům z oddělení dotací. Touto se zabýval ve svém rozsudku i Nejvyšší správní soud (8 As 179/2014-86 ze dne 26. 5. 2015), který shledal postup žalovaného při řešení námitky podjatosti za správný. Z tohoto důvodu nemohlo být napadené rozhodnutí vydáno subjektem, který byl ze zákona z rozhodování vyloučen, jak namítá žalobce.

Napadené rozhodnutí obsahuje náležitosti, jež mu ukládá zákon. Tedy i odůvodnění, které splňuje požadavky kladené ust. § 102 odst. 3 daňového řádu. Je v něm uveden důvod výroku rozhodnutí, kterou je skutečnost, že žalobce v zákonem stanovené lhůtě neuhradil vykonatelné nedoplatky. Exekuční řízení je zahájeno vydáním exekučního příkazu a dokazování mu nepředchází. Proto námitka žalobce směřující do porušení ustanovení § 102 odst. 4 daňového řádu není vůbec na místě. Exekuční příkaz musí obsahovat toliko odůvodnění obsahující příčiny vedoucí k vydání exekučního příkazu. V daném případě byla příčinou skutečnost, že je žalobce v prodlení s úhradou vymáhaného nedoplatku. V takovém rozsahu žalobou napadený exekuční příkaz odůvodnění obsahuje.

Žalobce nebyl na své nedoplatky podle § 153 odst. 3 daňového řádu upozorněn proto, že o svých nedoplatcích ví, což je zřejmé z četných podání žalobce učiněných vůči žalovanému (odvolání, žaloby, žádost o posečkání,...). Protože upozornit žalobce na nedoplatek není ze zákona povinností žalovaného, nýbrž jeho možností, žalovaný svým postupem neporušil ust. § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu, naopak jednal v souladu s ním tak, aby bylo dosaženo cíle správy daní.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb, soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), v mezích daných žalobními body, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno pro vymození nedoplateků ve výši 3 499 616 Kč představujících odvody za porušení rozpočtové kázně a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 69 992 Kč. Exekučním titulem pro jeho vydání byl vykonatelný výkaz nedoplateků č.j. 1441617/15/2713-00540-607694, sestavený ke dni 11. 9. 2015. Splatnost daňových nedoplateků nastala již dne 30. 7. 2013. Výše uvedené nedoplatky byly dne 6. 9. 2013 rozhodnutím žalovaného zajištěny zástavním právem k majetku žalobce. S ohledem na to, že daňový nedoplatek nebyl uhrazen, postupoval žalovaný v souladu s § 175 daňového řádu a zahájil jeho vymáhání daňovou exekucí. Dne 11. 9. 2015 vydal napadené rozhodnutí - exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb, České spořitelny, a.s., a to k úhradě daňových nedoplateků a exekučních nákladů. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 9. 2015. Dne 23. 9. 2015 byly na účet žalovaného připsány peněžní prostředky ve výši 952 085,18 Kč. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 23. 10. 2015 námitku podle § 159 daňového řádu. S ohledem na uplatnění námítky po uplynutí propadné lhůty 30 dní k jejímu uplatnění, žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 11. 2015, č.j. 1600493/15/2713-00540-607694, v souladu s § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, řízení o námitce proti napadenému rozhodnutí zastavil. Dne 10. 11. 2015 podal žalobce, aniž by uhradil správní poplatek, žádost o navrácení lhůty pro podání námítky v předešlý stav. Protože žalovaný neshledal důvody pro navrácení lhůty za natolik závažné, rozhodl dne 14. 12. 2015, č.j. 1714873/15/2713-00540-607694 tak, že zamítl žádost žalobce o navrácení lhůty.

První námitku žalobce spočívající v porušení § 5 odst. 2, odst. 3 daňového řádu neshledal soud opodstatněnou. Podle § 5 odst. 2 daňového řádu správce daně uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Dle § 5 odst. 3 pak šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Žalobce spatřuje porušení zmíněných ustanovení daňového řádu v tom, že žalovaný si byl „*velmi dobře vědom toho, že zvoleným postupem exekuce – tj. přikázáním pohledávky z účtu žalobce, kde jsou dislokovány finanční prostředky obdržené z dotačních programů/projektů - musí zákonitě dojít nejen k uspokojení – více než dostatečně zajištěných – vykonatelných pohledávek žalovaného, ale také současně k odčerpání dotačních prostředků, které nejsou finančními prostředky žalobce.*“ Žalovaný si tak dle vyjádření žalobce musel být dobře vědom toho, že napadeným rozhodnutím jen řetězí další a další pohledávky za žalobcem, o kterých bude nadto dál rozhodovat žalovaný, jehož zástava na majetku několikanásobně převyšuje

hodnotu zástavy, resp., že mu tímto zvoleným způsobem exekuce způsobuje další škodu, nebo minimálně s tím musel být srozuměn. V neprospěch žalobce jednal žalovaný dle žalobce i tehdy, když přistoupil k exekuci přes existující zajištění svých pohledávek a ze strany žalovaného, který namísto toho, aby se uspokojil ze zástavy, zvolil duplicitní formu exekuce.

Žalobce ve své žalobě však nikde neuvádí, z čeho usuzuje, že žalovaný si je velmi dobře vědom toho, že na exekuci postihnutém účtu jsou uloženy finanční prostředky obdržené z dotačních programů/projektů. Nerozvádí dále ani tuto samotnou informaci. Tedy nespecifikuje, jak vysoký finanční obnos uložený na exekuovaném účtu představuje dotační prostředky, ani neprokazuje, že se o finanční prostředky určené výlučně k realizaci podpořených dotačních programů vůbec jedná. Z předloženého správního spisu, který měl soud při svém rozhodování k dispozici, je navíc zřejmé, že této skutečnosti nevěnoval žalobce pozornost ani ve své uplatněné námitce ze dne 6. 10. 2015 (doručené žalovanému 23. 10. 2015), ve které uvádí prakticky to stejné, co v žalobě: *„správce daně (žalovaný) svým postupem zajistil finanční prostředky, jež byly na účtu žalobce uloženy jako zálohové prostředky z operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, účelově určené na realizaci projektů podpořených z tohoto programu. Tyto prostředky byly ze strany Ministerstva školství schváleny a účelově vázány s tím, že mohou být použity na náklady předmětných projektů nebo musí být vráceny poskytovateli.“* Judikatura Nejvyššího soudu sice dovodila, že soudním výkonem rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu nejsou postiženy, ve smyslu § 310 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), finanční prostředky uložené na účet peněžního ústavu (banky), o nichž právní předpisy stanoví, že mohou být použity jen k určitému účelu (např. dotace ze státního rozpočtu republiky), ledaže by byla vymáhána pohledávka, k jejíž úhradě mají být (v souladu se svým účelovým určením) použity (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1198/96). Je však především v zájmu žalobce, aby skutečnost, že jde o účelově vázané prostředky, jichž se dle § 310 o. s. ř. ve spojitosti s § 177 odst. 1 daňového řádu daňová exekuce netýká, v nynějším řízení konkrétně tvrdil a prokázal. Případně je peněžní ústav, kterému byla exekucním příkazem uložena povinnost ohledně prostředků uložených na účtu žalobce, oprávněn podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 daňového řádu (pokud by na účtu žalobce skutečně byly uloženy prostředky z operačního programu, účelově určené na realizaci projektů, a pokud by taková okolnost byla peněžnímu ústavu známa). Příslušný peněžní ústav však v posuzované věci nic takového neučinil.

Zcela jednoznačné pak je, že se v žádném případě nejedná o duplicitní exekuci, jak se žalobce domnívá, neboť zřízením zástavního práva došlo k pouhému zajištění nedoplatku žalobce, které nemohlo vést k úhradě nedoplatku a které neomezovalo žalobce v dalším jeho užívání a nakládání s ním. K úhradě nedoplatku by vedlo až případné nařízení daňové exekuce prodejem zastavených nemovitých věcí, ke kterému žalovaný právě s odkazem na § 5 odst. 3 daňového řádu nepřistoupil. Vzhledem k výši nedoplatku a předpokládané hodnotě zastaveného nemovitého majetku, zvolil žalovaný daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu, která žalobce zatíží méně, než prodej nemovitého majetku. Namísto je rovněž zdůraznit, že dle § 1 odst. 2 daňového řádu je nejen správné zjištění a stanovení daní, ale rovněž zabezpečení jejich úhrad. Nedoplatek žalobce, tak jak jej rozvádí §

153 odst. 1 daňového řádu, vznikl žalobci ke dni 30. 7. 2013. Žalovaný tak byl již v tento okamžik oprávněn k jeho vymožení, tedy zahájení daňové exekuce. Namísto toho poskytl žalobci další dva roky k jeho úhradě a k daňové exekuci, která byla zahájena až vydáním exekučního příkazu na přikázání pohledávky z účtu, přistoupil více než dva roky poté. Práva a právem chráněné zájmy tak bezpochyby byly dostatečně chráněny.

Námitkou vady řízení spočívající v nedostatku kompetence žalovaného k vydání žalobou napadeného rozhodnutí (exekučního příkazu) se soud zabýval pouze okrajově, neboť tato se netýkala daňové exekuce, daňového řízení, nýbrž nalézacího řízení, v rámci kterého byla žalobcem uplatněna námitka podjatosti. V důsledku kasační stížnosti žalobce se jí zabýval i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2015, č.j. 8 As 179/2014-86 shledal postup žalovaného při řešení námitky podjatosti v nalézacím řízení jako správný. Podjatost některého z pracovníků exekučního oddělení žalobce nenamítal.

Při posuzování žalobcovy námitky směřující do absence náležitostí odůvodnění rozhodnutí dle § 102 odst. 4 daňového řádu je předně třeba vyložit, že ustanovení § 102 odst. 4 daňového řádu lze aplikovat pouze na odůvodnění těch rozhodnutí, která byla vydána na základě dokazování. V těchto případech musí být z odůvodnění zřejmé, které skutečnosti má správce daně za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce. Při vydání exekučního příkazu správce daně důkazní řízení nevede, nýbrž vychází z evidence daní, vedené v souladu s § 149 a násl. daňového řádu. Z této evidence pak vyplynulo, že ke dni vydání napadeného exekučního příkazu evidoval za žalobcem žalovaný nedoplatky uvedené ve výroku rozhodnutí. Jedná se o zákonný důvod vydání exekučního příkazu, který je v odůvodnění uveden. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti podle ustanovení § 178 odst. 2 daňového řádu a § 102 odst. 1 daňového řádu, včetně odůvodnění. Je v něm uvedeno, že dlužník (žalobce) nezaplatil ke dni 11.9.2015 vykonatelné nedoplatky uvedené ve výroku rozhodnutí v zákonné lhůtě. Exekuční příkaz musí obsahovat toliko odůvodnění obsahující příčiny vedoucí k vydání exekučního příkazu. V daném případě byla příčinou skutečnost, že je žalobce v prodlení s úhradou vymáhaného nedoplatku. V takovém rozsahu žalobou napadený exekuční příkaz odůvodnění obsahuje.

Ani poslední žalobní námitce - porušení § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu spolu s porušením § 175 odst. 2 téhož zákona, které žalobce shledává v takovém jednání žalovaného, kdy žalovaný nedodržel svoji povinnost a s odkazem na ustanovení § 5 odst. 3 ve spojení s § 153 odst. 3 daňového řádu před zahájením exekuce nevyzval žalobce k zaplacení daňového nedoplatku, nemůže soud přisvědčit. Samotné ustanovení § 153 odst. 3 neukládá správci daně povinnost, nýbrž možnost, daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět dlužníka o existenci nedoplatku a jeho výši. Zdejší soud rovněž konstatuje, že jeho závěry jsou ve shodě s judikaturou krajských soudů, když tato problematika již byla předmětem přezkumného řízení u zdejšího soudu – viz rozsudek ze dne 25. 4. 2014, č.j. 31Af 4/2013-59. Krajský soud se tak přiklání k názoru, že: *„I když dle § 153 odst. 3 daňového řádu správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením, není na libovůli správce daně, zda tak*

učiní. Situace, kdy k vyrozumění nedojde, může být s přihlédnutím k povaze instrumentu a základním zásadám správy daní ospravedlněna pouze neodkladností situace (nutnost zahájit exekuční kroky co nejdříve), nesoučinností ze strany daňového subjektu (v případě, že je nekontaktní, reaguje neadekvátním způsobem apod.) nebo skutečností, že je z okolností případu zřejmé, že je daňový subjekt s danou situací srozuměn, a vyrozumění by bylo tedy nadbytečné.“ Z okolností právě řešeného případu, kdy žalobce ve věci podával četná odvolání, žaloby, žádosti o posečkání, apod. je více než zřejmé, že žalobce byl s danou situací srozuměn. To ostatně sám v žalobě uvedl. Zdejší soud je toho názoru, že vyrozumění žalobce o výši jeho nedoplatku a upozornění na následky spojené s neuhrazením (dle § 153 odst. 3 daňového řádu), by byly pouze nadbytečné a že jednání žalovaného, který této možnosti nevyužil, bylo zcela v souladu s § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu.

Krajský soud proto žalobu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Z tohoto důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

31Af 63/2015

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. červen 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.